

## Hồi 297

### Thiên ý nan trắc

Thác Bạt Khuê có một bí mật, đó giờ chưa từng nói với bất kỳ một ai, bao gồm cả Yến Phi, là y sợ tiến vào thành thị.

Y không phải sợ thành thị người đông, mà là sợ cảm giác bị tường thành lớp lớp vây bọc, chỉ có ở thảo nguyên bao la nhìn không thấy biên giới, y mới cảm thấy an dật tự nhiên. Hơn nữa thành thị các nơi các chốn mục tiêu rõ rệt, dẫn thân vào trong, khiến cho y sản sinh cảm giác bất an như bị tên nỏ nhắm trúng.

Từ lúc hiểu đời, y luôn luôn sống kiểu bôn ba đông tây, cũng hình thành tập quán không bị địch nhân bó buộc. Sau khi trở thành mã tặc, thứ chiến lược đó càng được y phát huy đến tột bậc. Đối lại là bất cứ một ai cũng tuyệt không chịu buông bỏ trọng trấn quân sự như Bình Thành, Nhạn Môn, y lại làm được mà không tiếc nuôi chút nào.

Hiện tại chỉ còn cách Thịnh Lạc hai dặm đường, nhưng y vẫn chọn cắm trại ngoài thành, đặc biệt là vì chưa biết Mộ Dung Bảo trong thời khắc khẩn trương có trúng kế không.

Từ nhỏ y đã là người có trí tưởng tượng phong phú, mỗi đêm nằm trong trướng, đều say sưa trong ảo tưởng, tưởng tượng phóng ngựa đến khắp mọi nơi kỳ dị, gặp trăm ngàn sự vật kỳ quái, đến cả làm sao để trùng kiến Đại quốc, trở thành bá chủ không một ai có thể tranh phong, cho dù đêm đêm khó chợp mắt được, vẫn tìm được lạc thú trong khốn khổ.

Sức liên tưởng quá độ phải trả một giá đắt. Y có thể nghĩ được tình huống người khác không nghĩ đến, cũng không tránh khỏi những nỗi tư lự và sợ hãi tất yếu. Người bên mình hay địch nhân chỉ nhìn thấy một mặt kiên cường của y, trên sự thật y cũng có chỗ yếu đuối.

Thanh âm của tc vang lên ngoài trướng: "Tộc chủ! Có tin tốt".

Thác Bạt Khuê đứng dậy, vén màn trướng đi ra.

Mười mấy tướng lãnh thân tín tụ tập ngoài trướng, ai ai cũng có vẻ mừng rỡ.

Thác Bạt Khuê trầm giọng: "Có phải Mộ Dung Bảo đã trúng kế không?".

Toàn thể tướng sĩ quỳ xuống.

Trương Cồn lớn tiếng: “Kính bẩm tộc chủ, Mộ Dung Bảo tập kết thuyền bè ở Lê Dương, đội thứ nhất hai mươi mấy chiến thuyền đã ngược dòng đi lên hai ngày trước, nhắm Thịnh Lạc thẳng tiến”.

Thác Bạt Khuê lòng rung động, trào dâng tình cảm nồng đậm cả mình cũng không có cách nào hiểu nổi, nhiệt huyết xông vọt lên đầu, bùng bùng khí thế.

Mộ Dung Bảo đã trúng kế.

Bao nhiêu năm nay, Thác Bạt tộc luôn vùng vẫy cầu sinh trên giới tuyến giữa sinh và tử, từ lúc không thể không làm mã tặc, đến khi đoạt lại Thịnh Lạc, quá trình trải qua ảm lạnh tự biết, khó mà nói với ai. Sự kiên trì không buông tay, gian khổ phấn đấu, bày bố xảo diệu bao nhiêu lâu, hiện tại cuối cùng đã nắm được một cơ hội tốt không thể đánh mất được.

Thác Bạt Khuê tạm thời nhẹ được gánh ngàn cân trên vai, nghe mình lẩm bẩm: “Bọn ta lập tức về Thịnh Lạc đi”.

Bắt đầu từ thời điểm công hãm Bình Thành, y đã biết mình đang tiến hành một cuộc đánh bạc, đối thủ là bá chủ Mộ Dung Thùy không ai địch lại sau khi Tạ Huyền tạ thế, cái đem ra đánh đổ là vinh nhục tồn vong của Thác Bạt Tiên Ti tộc của y.

Đến khi Mộ Dung Thùy phái con trai thống lĩnh tám vạn hùng sư đến thảo phạt y, Thác Bạt Khuê vẫn như rón rén trên băng mỏng, bởi chỉ cần Mộ Dung Bảo hiểu được chỉ cần so đo thực lực với y, ổn định trận địa đánh đường dài không cần thắng lớn, dần dần tước giảm chiến lực của Thác Bạt tộc, từ từ xâm chiếm đất đai của y, cuộc chiến này bại là cái chắc.

Hiện tại Mộ Dung Bảo cuối cùng đã trúng kế, dùng uy thế hùng hổ xộc thẳng tới Thịnh Lạc, thề san bằng Thịnh Lạc thành bình địa, lập tức biến thành binh cô thế cô thâm nhập đất người, khó lòng bảo trì ưu thế áp đảo nữa.

Thành quả trước mắt nào phải dễ gì đạt được.

Sau khi công hãm Bình Thành, mỗi ngày y đều trông đợi giờ phút này đây, y luôn luôn chực chờ, mong mỗi bất cứ một dấu hiệu nào cho thấy sự tình sẽ ngã theo phương hướng này, thứ cảm giác đó giống như đang tiếp nhận khảo nghiệm của mệnh vận, xem xem thật ra trời già có quan hoài đến y không, hay là đem y ra làm trò cười khiến người ta khóc không ra nước mắt.

Mộng tưởng cuối cùng đã biến thành hiện thực.

“Tộc chủ! Tộc chủ!”.

Thác Bạt Khuê như sực tỉnh khỏi giấc mộng, vụt quay đầu, mới phát giác mình đang vén màn trướng, chuẩn bị đi vào trong trướng.

“Chuyện gì?”.

Trương Cỗn thấp giọng: “Công Dương Tín và thủ hạ của gã đã về lại từ Biên Hoang Tập”.

Thác Bạt Khuê ngạc nhiên: “Cái gì?”.

Trương Cỗn lại lặp lại một lần nữa.

Thác Bạt Khuê nhất thời vẫn không có cách nào nắm bắt lời nói của Trương Cỗn. Công Dương Tín? Biên Hoang Tập? Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng mới nhớ đến sứ mệnh bí mật sai phái Công Dương Tín đi Biên Hoang Tập. Nhưng tất cả đều biến thành xa vời phi thường, so với lối hành sự lỗ mǎng của Mộ Dung Bảo đầu còn nghĩa lý gì.

Phải một hồi lâu sau, Thác Bạt Khuê mới nói: “Kêu Công Dương Tín đến gặp ta!”.

oOo

Giữa vòng vây của các nữ kỵ sĩ Tiên Ti tộc, Kỷ Thiên Thiên và Tạ Huyền quất ngựa phóng mau, bóng dáng Phong Nương không rời xa đằng sau, băng đồng vượt rừng.

Quân Đại Yên như con hồng thủy bao trùm mặt đất, nhắm hướng tây nam thẳng tiến, đèn đuốc chiếu sáng rừng núi gần xa.

Kỷ Thiên Thiên thầm nghĩ nếu không phải Mộ Dung Thùy đã từng thảo luận qua chiến lược đối phó Mộ Dung Vinh với nàng, giờ phút này cứ như đang trong mộng, không biết chuyện gì xảy ra.

Thật ra phải đi đến đâu?

Hay đi làm gì?

Tại sao lại phải luôn luôn dạ hành ẩn núp?

Bình pháp của Mộ Dung Thùy quý bí khó lường, trong thiên hạ quả khó có ai có thể tranh phong với y.

Mình thật có thể góp sức đánh bại y sao?

Đặc biệt là khi địch nhân biến thành Yến lang và Thác Bạt Khuê, Mộ Dung Thùy đương nhiên sẽ không thảo luận với nàng, còn sẽ dùng trăm phương ngàn kế che giấu thực tình. Dưới tình huống đó, tài nghệ nàng có thể phát huy chỉ là hữu hạn.

Cho nên nàng cần phải lợi dụng lúc Mộ Dung Thùy chưa đề phòng nàng, cố sức học hỏi về y, nắm bắt thực lực quân đội của y, đến mức liếc nhìn là biết liền, khiến Mộ Dung Thùy không có cách nào qua mắt nàng.

Tiếng tù hiệu vang lên đằng trước, tiết tấu nhanh nhẩu, tràn ngập cảm giác không khí khẩn trương.

Kỷ Thiên Thiên lòng rung động, thầm nghĩ nếu bằng vào tài nghệ của mình về âm luật mà học tiếng tù hiệu của người Yến, nắm bắt toàn bộ hệ thống truyền đạt tin tức bằng tù hiệu của đối phương, tích góp từng chút như vậy, cuối cùng có một ngày nàng sẽ nắm rõ phương pháp hành quân của quân Đại Yến như lòng bàn tay.

oOo

Mặt đất truyền xuống thanh âm di động của đối phương.

Yến Phi mừng rỡ nhìn ra ngoài, lại lo được lo mất, thầm nghĩ ông trời không ngờ lại chiều cố mình như vậy, địch nhân không ngờ lại đem Tây qua bì pháo cất trong đại đường chỗ lối ra địa đạo ở Thái Hoa Cư. Lại sợ hiểu lầm, địch nhân chỉ là chuyển chỗ đồ khác, khiến cho chàng mất đi cơ hội tốt ra ngoài bí đạo truy tung chỗ cất giấu Tây qua bì pháo.

Bất quá chàng còn có thể làm gì đây chứ? Chỉ còn nước ngồi xuống khốn khổ chờ đợi địch nhân chất đồ trong đại đường rời đi.

Đang nhàn rồi vô liêu, Yến Phi vút bỏ mọi nghĩ ngợi, toàn thần chăm chú nghe ngóng động tĩnh ở đại đường bên trên.

Tiếng người truyền xuống.

Với bản lĩnh của Yến Phi vẫn không có cách nào nghe thấy đối phương đang nói gì, vội đứng dậy, đi đến bậc thang đá, áp tai sát vào tảng đá bịt lối ra địa đạo.

“Yến Phi có phải thật sự đã rời khỏi đây không?”.

Cách một lớp đá dày, thanh âm hư thoát cổ quái, bất quá Yến Phi vẫn nhận ra là thanh âm của Tông Chính Lương, thầm kêu tạ ơn trời đất, đỡ được một gánh nặng.

Tây qua bì pháo thật đã đưa đến đây, sau khi an trí thỏa đáng, lãnh tụ của địch nhân thấy đây là địa phương tốt nên tiếp tục thương nghị.

Địch Bá Hữu nói: "Sau khi chuyện xảy ra, bọn ta đã lục khắp Biên Hoang Tập, bao gồm cả địa khố bí thất, vẫn không thấy bóng dáng Yến Phi, chắc đã đi lâu rồi".

Mộ Dung Luân thở dài: "Đổi lại là người khác, ta dám khẳng định đã cụp đuôi chạy xa, nhưng còn Yến Phi lại rất khó nói. Hắn là một thích khách đáng sợ!".

Tông Chính Lương nói: "Hoang nhân hành sự không theo lẽ thường, chỉ cần xem Yến Phi sau khi Biên Hoang Tập thất hãm vẫn có tài chém chết Trúc Pháp Khánh đã khiến cho người ta không dám khinh lờn không đề phòng hắn. Trên sự thật quả là không có ai tận mắt thấy hắn bỏ đi".

Mộ Dung Luân nói: "Thái tử nghĩ sao?".

Điều Hưng đáp: "Ta đang nghĩ Biên Hoang Tập bao nhiêu là lầu phòng bỏ hoang như vậy, nói không chừng còn có bí đạo hoặc bí thất bọn ta chưa phát hiện ra, giúp Yến Phi có thể dễ dàng tìm đến giấu mình, vấn đề nghiêm trọng phi thường".

Yến Phi thầm kêu không hay, nếu đối phương bắt đầu truy tìm bí thất bí đạo từ Thái Hoa Cư, mình chỉ còn nước ủa ra chém giết chạy khỏi Biên Hoang Tập.

Tông Chính Lương nói: "Nếu hắn trốn ở chỗ bỏ hoang ngoài quảng trường Dạ Oa Tử, bọn ta dễ dàng đối phó, bọn ta đã trấn thủ ở những lầu phòng cao trọng yếu của Dạ Oa Tử, phái người thay phiên canh gác, cho dù hắn thân pháp cao minh đến đâu cũng khó tránh khỏi tai mắt phe ta".

Địch Bá Hữu nói: "Tên Yến Phi này thật làm mệt quá, đến mức bọn ta phí hết thời gian tinh thần, đến bây giờ vẫn còn hơn ba trăm quân chưa phục nguyên".

Lại thở dài một hơi: "Còn về bí đạo địa thất, thật là nhức đầu, bọn ta lẽ nào cần lục lọi khắp mấy trăm lầu phòng trong Dạ Oa Tử?".

Mộ Dung Luân nói: "Không tra tìm cho rõ thì làm sao có thể an tâm, nói không chừng dưới chân bọn ta có bí thất bí đạo, như vậy thì thật là xấu cùng cực".

Yến Phi bên dưới nghe vậy thất kinh, la thầm không hay rồi. Chỗ vào của bí đạo này tuy thiết kế xảo diệu, nhưng đối phương nếu kéo đến đám thợ nghề tinh thông về phương diện này, khẳng định khó mà tiềm ẩn giấu mình nữa.

Điều Hưng nói: "Điều này có thể yên tâm, tòa lầu này tiền thân là kỹ viện Thái Hoa Cư, chỉ là chốn phong hoa tuyết nguyệt, không ai cần bí thất hoặc thông đạo bí mật, trái lại chỗ

Lạc Dương Lâu nơi ta cư trú, trước đây là đại bản doanh của danh nhân Hồng Tử Xuân của Biên Hoang Tập, tất cần phải tra dò kỹ càng”.

Tông Chính Lương nói: “Đúng! Bọn ta chỉ cần chọn mấy chỗ ở của những nhân vật có mặt mũi ở Biên Hoang Tập mà tra tìm, chắc không cần tốn hao nhân lực”.

Mộ Dung Lân mắng: “Nếu để ta tìm ra Yến Phi, ta sẽ lóc thịt hăn từng mảng mới có thể tiết hết sự tức tối trong đầu”.

Điều Hung nói: “Chuyện không thể chậm trễ, bọn ta lập tức đi làm, hy vọng qua đêm có thể xong hết, bắt được tên Yến Phi mẹ bà kia”.

Tiếng bước chân xa dần, sau đó hồi phục lại sự im ắng.

Yến Phi ngồi dưới bậc đá, gạt mồ hôi lạnh.

Địch nhân sẽ bận bịu cả đêm, mình cũng đâu có rảnh gì.

Khà!

oOo

Hội nghị quân sự cuối cùng trước khi phản công đã kết thúc viên mãn, Lưu Dụ đề nghị mọi người: “Ngày mai trước khi trời sáng bọn ta toàn thể tập hợp ở luyện binh trường phía tây hồ, trời vừa hừng sáng là cử hành đại điển thế sư xuất chinh, đây là giờ tốt do Trách danh sĩ của bọn ta chọn”.

Mọi người rần rần đáp ứng, không khí nhiệt liệt.

Cao Ngạn nói: “Xin thứ cho tiểu đệ phải vắng mặt, bởi lão tử ta phải đi cả đêm tới tiền tuyến, trình sát địch tình”.

Bàng Nghĩa cười mắng: “Ngươi thật ra là tiểu đệ hay là lão tử đây?”.

Đồ Phụng Tam thốt: “Mặc ngươi già hay trẻ, cần phải đặc biệt lưu ý tình hình bờ đông Dĩnh Thủy, tra cho rõ coi ngoại trừ tiền lâu thạch lũy còn có phục binh gì khác không, chuyện này vô cùng khẩn yếu”.

Âm Kỳ cười nói: “Ngươi mà hành sự bất lực, tại vương đầu tiên sẽ bắt ngươi già hơn ta đó”.

Mọi người cười lớn, Âm Kỳ ít khi nói đùa với người ta, cho nên bất chợt nói chuyện cười sẽ đặc biệt thú vị và thân thiết.

Thác Bạt Nghi động dung: “Đúng! Với sự giàu kinh nghiệm của Diêu Hưng, sự giáo hoạt của Di Lạc, tuyệt không cho phép bờ đông dễ dàng lọt vào tay bọn ta như vậy, phải có phòng bị”.

Hồng Tử Xuân cười nói: “Ngày phòng đêm phòng, sương mù dày đặc lại khó phòng, phục binh dùng để thi đánh rắm à!”.

Lời nói của lão lại chọc thêm một trận cười rần rần.

Cao Ngạn hú một tiếng, quày quả ra khỏi trướng.

Trác Cuồng Sinh theo sau hấn đi ra, lắc đầu than: “Tiểu tử này càng lúc càng thích chơi trò khỉ, chắc là vì theo đuổi tiểu bạch nhận không xong, càng lúc càng lảng quăng như khỉ, lộ ra tính khỉ”.

Giữa tiếng cười, mọi người chia nhau bỏ đi.

Lưu Dụ nói: “Đồ huynh, Văn Thanh xin dừng bước”.

Đội trong trướng còn lại ba người bọn họ, Giang Văn Thanh hỏi: “Còn có chuyện gì muốn thương lượng?”.

Đồ Phụng Tam đáp: “Thành bại hiện tại của trận chiến này quan hệ đến cuộc chiến tranh đoạt Dĩnh Thủy. Địch nhân thủy chung chiếm hữu lợi thế thượng du, cứ như bọn ta trước đây có cách dùng lôi mộc đối phó thuyền địch, cho nên cần phải có kế hoạch chu tường mới có thể đoạt được quyền khống chế Dĩnh Thủy”.

Giang Văn Thanh trầm ngâm một hồi: “Thủ đoạn lợi hại nhất của thủy chiến là dùng hỏa công, địch nhân sát bờ thiết kế tiền lâu, đặt cơ quan phóng đá, chính là muốn dùng hỏa tiễn đá to đối phó chiến thuyền xông qua quan ải của bọn ta, giả như bọn ta không có sự phối hợp trên bộ, đâu có khác gì là tìm chết”.

Lưu Dụ nói: “Theo phán đoán của Hồng lão bản, trước khi sương mù kéo tới sẽ có một trận mưa to”.

Giang Văn Thanh hân hoan: “Như vậy địch nhân sẽ không có cách nào dùng hỏa công đối phó bọn ta”.

Đồ Phụng Tam thốt: “Ta dám khẳng định địch nhân có giấu phục binh trong khu rừng dày bờ đông, với binh lực hùng hậu của địch nhân, không làm như vậy thì quá ngu ngốc, cho nên bọn ta cần phải thu thập nhánh bộ đội đó trước khi mưa to giáng lâm, nếu không số độc hỏa đạn do Cơ thiếu gia của bọn ta tinh chế sẽ không có đất mà dụng võ”.

Lưu Dụ nói: “Nhánh bộ đội mai phục đó có uy hiếp rất lớn đối với kế hoạch của bọn ta, tuy nhiên theo hồi báo của thám tử, khu rừng rậm bờ đông Dinh Thủy không thấy có bóng dáng địch nhân, bất quá chắc là hợp lý, bày trí sớm quá chỉ tổ bộc lộ hành tung, chiếu theo suy đoán của ta, hai mươi mấy thuyền chở hàng hóa đưa lương thực đến Biên Hoang Tập có thể dễ dàng vận chuyển một đại đội binh mã lên bờ tuốt trên thượng du, rồi lên lút quay về, mai phục ở nơi bí mật đã chọn sẵn”.

Giang Văn Thanh động dung: “Nếu mỗi chiến thuyền có thể chứa một trăm người ngựa, nhánh bộ đội đó cũng phải cỡ ba ngàn”.

Đồ Phụng Tam nói: “Đội đầu tiên xuất phát không phải là năm ngàn quân tiên phong của Mộ Dung Chiến, mà là năm trăm quân đột kích của Âm Kỳ, Cao Ngạn sẽ cùng đi với bọn họ, dùng ba chiến hạm do Tư Mã Đạo Tử tặng, cách Biên Hoang Tập mấy dặm sẽ lên bờ phía đông, sau đó đi vòng qua mặt bắc cánh phục binh của địch nhân. Với bản lãnh phong mô của Cao tiểu tử, tất có thể mò ra tình huống phục binh của địch nhân”.

Lưu Dụ bổ sung: “Năm trăm người đó toàn là huynh đệ của Chấn Kinh hội, rành nhất là đánh đột kích, phối hợp với hỏa khí, lại là công kỹ bất bị, khẳng định thắng được”.

Giang Văn Thanh ngạc nhiên: “Chuyện trọng yếu như vậy, tại sao hồi nãy không đề xuất để thảo luận?”.

Lưu Dụ mỉm cười: “Tình huống Hoang nhân bọn ta đặc thù, mỗi một chỗ then chốt không thể không lưu lại một tay”.

Giang Văn Thanh hiểu, gật đầu biểu thị đã minh bạch chỗ khó xử của Lưu Dụ, sau đó nhíu mày thốt: “Phục binh của địch nhân chắc không thể tụ lại một chỗ, mà là phân tán bố phòng, tác dụng của hỏa công thủy chung vẫn hữu hạn”.

Đồ Phụng Tam điềm đạm thốt: “Lúc địch nhân tập hợp kéo ra, truy kích bộ đội của Thác Bạt Nghi chạy lên thượng du thì sao?”.

Giang Văn Thanh nói: “Thì ra các người đã sớm có định đoạt”.

Đồ Phụng Tam nói: “Kế hoạch công nhập Đông đại nhai chia làm mấy bộ sậu mà tiến hành, trước tiên cần phải chiếm lĩnh bờ đông, nếu thời gian ăn khớp thì tốt, đại tiểu thư lợi dụng mưa to lụt lội, phá sập vượt ải, giết địch nhân không kịp trở tay”.

Giang Văn Thanh lắc đầu: “Ta thật không hiểu, mưa to đã có ảnh hưởng tới địch nhân, cũng đồng thời ảnh hưởng tới bọn ta, vậy độc hỏa khí của bọn ta không có cách nào phát huy uy lực, bọn ta làm sao có thể phá ải?”.

Lưu Dụ cười đáp: “Đó chính là chỗ tinh túy nhất, sau khi quá ải Văn Thanh chỉ cần dong thuyền đội thẳng lên thượng du, vững chãi nắm quyền khống chế Dĩnh Thủy”.

Đồ Phụng Tam tiếp lời: “Sau khi đến thượng du, đại tiểu thư hội hợp cùng bộ đội của Thác Bạt Nghi, có thể theo hai đường thủy lục phối hợp với bọn ta lúc sương mù bao trùm, giáp kích bờ tây Dĩnh Thủy của Biên Hoang Tập. Lúc đó đại tiểu thư đã chiếm được lợi thế thượng du, như hổ thêm cánh, khiến địch nhân khó lòng ngăn trở”.

Ngưng một chút lại tiếp: “Chiến tuyến địch nhân muốn thủ dài cỡ một dặm, Đông môn và Tiểu Kiến Khanh không cho phép mất đi, còn bọn ta tập trung toàn lực, chỉ cần công vào Đông môn, coi như đã thành công phân nửa”.

Giang Văn Thanh nghĩ tới bốn chữ “lão mưu thâm toán”, cách đây không lâu nàng từng thảo luận qua chiến lược phản công với Lưu Dụ, nhưng đều không thể bì được đại kế phản công tối tân này, có thể thấy Đồ Phụng Tam có trợ lực rất to tát đối với Lưu Dụ.

Đồ Phụng Tam trường kỳ tác chiến với Lương Hồ bang, thế lực của Nhiếp Thiên Hoàn không có cách nào khuếch triển ra khỏi Lương Hồ nửa bước, đương nhiên có đủ chân tài thực liệu, may là y hóa địch thành bạn, nếu không y khẳng định là một kinh địch đáng sợ.

Lại nghĩ tới Lưu Dụ gọi mình ở lại, nói ra chuyện này, đâu phải là làm đại, mà biểu lộ rõ bọn họ là chiến hữu thân mật nhất, vinh nhục cùng chung.

Giang Văn Thanh đáy lòng ấm áp, cảm động sâu sắc, dịu giọng hỏi: “Giả như mưa to thật lâu không dứt, hay không có mưa to thì sao?”.

Lưu Dụ đáp: “Như vậy bọn ta sẽ thua trận này”.

Giang Văn Thanh không ngờ gã lại nói trắng ra như vậy, ngạc nhiên không thốt nên lời.

Đồ Phụng Tam cười nói: “Mưa nổi tới sương mù là chuyện tất nhiên, bọn ta dựa vào phúc khí của Lưu Dụ. Hoang nhân cũng ăn nhờ ánh sáng của Lưu gia. Đây gọi là khí số đã định, không có bất kỳ một sức người nào có thể xoay trở”.

Giang Văn Thanh hân hoan: “Nói hay lắm! Nếu không đâu có tai dị hỏa thạch từ trên trời giáng xuống”.

Lưu Dụ một lần nữa cảm nhận được uy lực của “hỏa thạch hiệu ứng”, chỉ có thể cười khổ trong lòng.

Gã đứng dậy: “Ta phải đi tìm Thác Bạt Nghi đàm thoại, hồi nãy Đồ huynh có đề khởi tới chuyện phục binh bờ đông, chắc khiến cho hấn sinh ra nghi vấn trong lòng”.

Đồ Phụng Tam cũng đứng dậy: “Ta cũng phải đi tìm Mộ Dung Chiến, giúp cho hắn nắm rõ kế hoạch đại để”.

Giang Văn Thanh đứng dậy theo bọn họ: “Vậy ta nên làm gì đây?”.

Lưu Dụ cười đi ra khỏi trướng: “Văn Thanh nên đi ngủ một giấc cho khỏe, qua đêm nay, sợ rằng có muốn ngủ một giấc ngon lành cũng rất khốn khó!”.

Ngửa nhìn bầu trời đêm, chỉ thấy tinh quang lấp lánh, thầm nghĩ nếu bầu trời đêm hai ngày sau vẫn mỹ lệ sáng lạn như vậy, Lưu Dụ gã khẳng định không phải là chân mệnh thiên tử, mà là một côn trùng đáng thương đang chờ chết trận ở Biên Hoang Tập.

- o O o -